

af Tingets Tid nu at gentage det. Jeg skal bemærke til det ærede Medlem fra Horsens, at det Syn, som han har gjort gældende over for det foreliggende Lovforslag, er heller ikke noget nyt. Det ærede Medlem er jo nu her i Salen, og det vilde have været glædeligt for os, der gennem Mølinger have haft Lejlighed til at behandle denne Sag, om vi gennem den ny Arbejds-kraft, som han viser sig at være i Besiddelse af paa dette Omraade, kunde have faaet tilført ny Tanke og ny Synspunkter i den foreliggende Sag. Efter det, som hidtil er fremkommet fra det ærede Medlem, har dette imidlertid vist sig ikke at være Tilfældet, og det synes altsaa ikke at love noget særlig godt med Hensyn til Spørgs-maalets endelige Løsning til Tilfredsstillelse for dem, som vente paa denne Løsning. Det ærede Medlem udtalte sig paa samme Maade, som vi tidligere have hørt fra den Side, hvortil han hører, om dette Lovforslag, nemlig, at Loven skulde i og for sig være en Bemyndelseslov for Dygtigheden i og Dygtiggørelsen af Haandværket, en Bemyndelseslov mod Konkurrenten. Jeg har under tidligere Forhandlinger sat Fingeren paa dette Punkt, paa disse Udtalelser fra ærede Medlemmer saavel som fra den høje Rege-ring, og jeg har med Kommissionens Min-dretal sagt — maaste den ikke har sagt det med rene Ord, men i hvert Fald er det blevet sagt af en Høremænd af Kommiss-ionens Mindretal, en Haandværker, der har siddet som Medlem her i Tinget — at dette Lovforslag i Grunden var den fri Konkurrentens Falliterklæring. Det ærede Medlem fra Horsens synes at være af samme Mening, idet han sagde, at Loven skal være en Bemyndelseslov for Haandvær-terne over for den fri Konkurrence, over for Kapitalens Overtagelse og Misbrug af hele vort Erhvervsliv. Dersom det ærede Med-lem er i Stand til at give os Ideen til eller et virkelig godt Grundlag for en Lov, der kan forhindre Kapitalens Misbrug over for Haandværket og dog vil bevare den fri Konkurrentens Grundlag — thi det er jo det, man vil — tror jeg, at det ærede Med-lem virkelig vilde bringe noget nyt her ind, saa vilde han virkelig vise os en ny Udgang paa denne Sag. Men det tror jeg ikke, det ærede Medlem kan. At skrive en Lov, som Kapitalen eller dens Indehavere paa Pro-duktionsomraadet ikke ville være i Stand til at omgaa, er, tror jeg, en Umulighed, og det tror jeg, det ærede Medlem kommer til at lade staa, lige saa sikkert som Haandvær-terne, naar de ville gaa til Bunds i denne Sag og tænke den igennem, ville nødes til

at lade det staa. Vil man derimod ophæve den fri Konkurrence som Grundlag for hele Samfundsproduktionen, ja, saa er det en ganske anden Sag, saa komme vi ind paa helt andre Forhold, men vil man ikke det, vil man kun søge at dæmme op for den fri Konkurrence paa ganske enkelte Steder, hvor den griber ind i ens egne Interesser, men hvor den selvfølgelig ogsaa kommer til at berøre alle andres Interesser, ja, saa strander man, saa kommer man ingen Vegne. Og andet end dette sidste forekommer det mig ikke, at de Forsøg, her ere blevne gjort, have været. Jeg vil sige til det ærede Med-lem, at naar han udtalte, at han havde nogen Ret til at tale paa Haandværkerens Vegne, betvivler jeg ikke, at han har denne Ret, idet han jo indtager en Stilling som Fællesrepræsentationens Sekretær, men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at han ikke har nogen Ret til at tale paa de praktiske Haandværkeres Vegne, thi han har ikke i sine Udtalelser vist, at han har den praktiske faglærte Haandværkers Blik paa de Sager, han taler om. Det er det teoretiske Syn, det, der, som jeg forleden Dag udtalte, giver sig Udslag i Lovparagraffer, det er dette teoretiske Syn, som det ærede Medlem har paa vor Industris og vort Haandværks hele Udvikling. Det praktiske Blik, som vi, der leve og arbejde midt i det, have, det har det ærede Medlem derimod ikke. Jeg skal sige, hvorledes, det er blevet mig klart, at det ærede Medlem mangler dette Blik. Det ærede Medlem sagde, at vi herhjemme ikke, saaledes som Tilfældet er i Østerrig, ere inde paa Specialiteter og som Folge deraf ikke behøvede at frygte de Kampe og den Utilfredshed med en Lov om Jagtprøver, som har vist sig i Østerrig. Hvorledes kan det ærede Medlem dog sige dette? Hvorfra har han denne Opfattelse af vort Haand-værks Udvikling? Jeg skal sige til det ærede Medlem — for blot at tage et enkelt Jag, det Jag, hvortil jeg hører, — at dette Jag er udspecialiseret indtil det allermindste. Det ærede Medlem kan jo tage en Avis i Haan-den, og han vil hver eneste Dag se, at naar Folk søge Arbejdere enten til det Jag, hvor-til jeg hører, eller til et hvilket som helst andet Jag, saa avertere de — naar der da er Tale om Forretninger, som have noget at bestille — ikke simpelthen efter en Skræder-svend eller en Stomager-svend, men de avertere efter en Specialist, de avertere f. Eks. efter en Bentlædeskræder, en Fælleskræder, en Besteskræder o. s. v.; vi ere i det hele komme ind paa Specialiteter i det uendelige. Det kan ikke nytte, hvad det ærede Medlem siger, for det er noget, som foregaar for